

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۞
نَحْمَدُهُ وَنُصَلِّي عَلَى رَسُولِهِ الْكَرِيمِ ۞
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ-

وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى رَسُولِهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَصْحَابِهِ أَجْمَعِينَ ۞

“Sva hvala pripada Allahu, Gospodaru svih svjetova; mir i blagoslov neka su na Njegovog vjerovjesnika Muhammeda, s.a.v.s., i na cijelo njegovo potomstvo i ashabe.”

III. Prirodne nesreće ili Božije kazne?

Hazreti Mirza Tahir Ahmad
The Review of Religions (Pregled religija), februar 1994.

Prepoznatljiva obilježja Božijih kažnjavanja

1) prvenstvena razlika između Božije kazne i prirodnih nesreća je ta da prije nego što je sprovedena Božija kazna na nju je upozoreno. Doista, ne samo da je predskazana nego je priroda kažnjavanja opisana do u detalje.

Vrlo jasan primjer ovoga može se naći za vrijeme hazreti Nuha a.s. On je upozorio svoj narod da će biti uništeni radi njihovih zlobnih dijela i njihovog stalnog odbijanja njegovih tvrdnji. Upozorio ih je da će sredstvo njihovog uništenja biti voda, tj, potop koji nikada nije viđen ranije i da nijedan čovjek niti životinja nisu sigurni od toga.

No uskoro nakon upozorenja Nuh a.s. je počeo graditi lađu što mu je naređeno od Svemogućeg Boga, na kojoj će istinski vijernici biti spašeni. Oni koji su ga odbacivali počeli su ismijavati njega i njegove sljedbnike. Niko od njih se nije mogao uvjeriti da će nebo pasti prekriti zemlju toliko mnogo, da niti jedan centimetar suhog zemljišta neće biti dostupan čovjeku, da bi se sačuvao od nadolazećeg potopa. Napokon je došao dan kada prema Časnom Kur'anu:

„I Mi smo otvorili kapije nebeske, s neprestanom vodom,“ (Al-Qamar:12)

Kišilo je toliko jako kao nikada ranije. Nuh a.s. i oni koji su mu vjerovali ukrcali su se u lađu i ponijeli su sa sobom nešto hrane za kratki period, i neke živoptinje i ptice, koje su i ranije posjedovali. Posmatrači su gledali spektakl koji se razvijao pred njihovim očima. Sa podizanjem nivoa vode lađa je počela ploviti, dok je kuće i brda počela potapati voda. Čak za nekoliko sati, nevjernici nisu to mogli prihvatiti, osim onih koji su bili u lađi a drugi su bili potopljeni. Ne samo to, čak i Nuhov sin se nije mogao spasiti onoga što se dešavalo pred Nuhovim očima. Sve do samog kraja njegov sin je i dalje odbacivao prihvatiti istinu, tako da je kiša koja je non stop padala postala je poplava a ne hir prirode (on je možda mislio da oni na lađi će se potopiti). Niti u jednom trenutku mu nije padalo na pamet da će voda preplaviti i planine. Ovo, prema Časnom Kur'anu, posljednji je ljudski krik u pustinji, a učinio ga je Nuhov sin.

„On je odgovorio: “Uskoro ću (naći) sklonište na brdu koje će me spasiti od vode.” On je rekao: “Danas se niko ne može spasiti od Božije odredbe, osim onog kome se Bog smiluje.” I talas dođe između njih; i on je bio među potopljenim.” (Hud:44)

No visoki val se ispriječio između Nuha a.s. i njegovog sina koji je našao utočište na planini. Voda je nastavila rasti i vrhovi planina su počeli nestajati pod vodom. Osim plutajuće lađe ništa se drugo nije moglo vidjeti nad vodom bilo gdje na vidiku. Sva teritorija je bila pod vodom.

Uz neke razlike u detaljima, ovaj događaj je opisan u sve tri glavne svjetske religije, tj. Judaizam, kršćanstvo i islam. Barem za sljedbenike tih velikih vjera, ovaj događaj je moćni argument i oni nemogu ništa nego prihvatiti ga, ali uz zadržavanje vjerovanja u prirodne zakone, kiša ponekad može pasti kao Božija kazna.

Budući da smo kategorizirali različite tipove Božije kazne, nema potrebe ponavljati ih sada ovdje. Kao što smo tražili posebnosti Božije kazne, dovoljno je reći da je prva razlika koja se vidi iz Časnog Kur'ana ta, da se Božijom kaznom unaprijed upozore ljudi, i ponekad je i priroda te kazne takođe definirana.

2) drugo obilježje kazne je da je napravljena uslovno, tako da samo po sebi ne može biti uzrok bilo koje radnje ili djela ili kao rezultat zbog kojih se manifestiraju zemaljska ili nebeska dešavanja.

Imamo primjer ovoga tokom poslanstva Salih koji je bio poslat plemenu Samud. Jedna stvar je veoma jasna, a to je pojava zastrašujuće eksplozije, bilo da to zovete vulkanska erupcija ili grom iz nebesa ili eksplozija uzrokovana geografskim pomijeranjem. Ukratko, bez obzira kako vi označavali ovu eksploziju, ona nije imala fizički veze sa osakaćenom devom. Niko ne može prihvatiti da se eksplozija desila kao direktni rezultat osakaćenja deve. Zaključujemo, kakav god prirodni fenomen se odabere kao sredstvo uništenja Salihovog naroda, to nije čista slučajnost nego izvanredno Božije određenje. Sve dok se Salihov narod uzdržavao mučenja kamile i sprečavanja je u uzimanju vode, Božija želja obuzdavanja prirodnih sila od njihovog sotvarenja bila je u potpunosti ispunjena, ali kada je kamili uskraćena voda i kada je osakaćena, dozvoljeno je prirodnim silama da se oslobode i pokažu svoju moć.

3) treći znak, koji se razlikuje Božije kazne od prirodnih nesreća je taj da ta kazna ne uništava vijernike zajedno sa nevjernicima. Vijernici su spašeni a nevjernici uništeni. Časni Kur'an spominje Božije kazne koje su pogodile neke narode i kao rezultat toga i vijernici takođe su pretrpjeli neke patnje zajedno sa nevjernicima. Kako god, takva kazna je bila izuzetak iz pravila i služila je drugoj svrsi.

Potrebno je zapamtiti da vrste Božije kazne koje smo upravo razmotrili su one koje razlikuju vijernike od nevjernika i o kojima su poslanici toga doba dali jasno upozorenje da pravednici neće biti pogođeni nesrećom.

Sada, razlika za koju ne možemo naći prirodno objašnjenje. Zašto ta velika katastrofa treba uništiti većinu ljudi i ipak napraviti izuzetak za nekoliko odabranih, prolazeći pred njih bez da im pričinu bilo kakve gubitke. To ne završava ovdje. Možda čak i više iznenađuje to da dio naroda sačinjen od najmoćnijih i materijalno superiornijih i onih najsposobniji za opstanak trebaju biti uništeni, a oni koji nemaju sredstava za život trebaju biti spašeni od nesreće,

4) četvrta osobina koja ih razlikuje je to da nakon kažnjavanja sa visina, filozofija i način života, koji je bio najmoćniji i superiorniji, takođe su uništeni i izbrisani sa lica Zemlje. S druge strane, nova ideologija i način života predstavljeni ranije prije kažnjavanja, bili su u slabom i uspavanom stanju toliko mnogo da se činilo da niko više u njih neće udahnuti život.

Ipak oni pobjeđuju i užurbano se uspinju prema vrhuncu slave. Ponekad filozofija s kojom se suočava, raspada se u prah i nadolazeća filozofija postaje vrhovna. U drugim vremenima pobjednička filozofija stajala je općenito nad poraženim neprijateljom, koji je ležao tako osramoćen i bespomoćan da nije imao izbora nego da se preda.

Navedene osobine su uzete zdravo za gotovo od strane sljedbenika vjere koji su prihvatili autoritet vjerske historije zabilježen u objavljenim knjigama, ali oni koji nemaju nikakve veze sa religijom, ili oni koji su ateisti ili agnostici, mogu se okrenuti i reći da su ove četiri osobine izvedene iz vjerske historije i nemaju temelja u historiji, takvi argumenti nisu za njih mjerodavni nego su samo tvrdnje. Ipak kratki osvrt će pokazati da spomenute tvrdnje nose sa sobom moćne dokaze i svjedočenja koje niko ne može poreći.

Da bih dokazao svoje gledište, predstavim sljedeća objašnjenja.

i) Niko ne može poreći da kroz historiju gdje god je neki poslanik ili reformator pozivao svoj narod sa Božijom dozvolom da ga slijede, taj poslanik ili reformator je teško nalazio neko svjetovno sredstvo pomoću kojeg bi pobijedio svoje protivnike. Suprotno tomu, njihovi protivnici su uživali sve materijalne pogodnosti, bilo to brojčano, ekonomski ili politički iz svakog ugla, tako da sa malim njihovim udjelom su mogli uništiti onoga ko iznosi tvrdnju i pregršt njegovih sljedbenika.

Postoji jednostavan način procjene materijalne slabosti ranijih poslanika i reformatora iz činjenice da je historija svijeta posvetila kroz vrijeme vrlo malo pažnje pojavi ovakvih Božijih robova. Kao da diminutiv njihovog značaja nije bio više od talasanja na širokom vodenom prostranstvu.

Uzmimo za primjer potragu za historijskim Kristom. Važnost koju dajemo Kristu (Isa a.s.) i njegovom raspeću je totalno drugačija od značajnosti drugih događaja koji su se desili u tom periodu historije. Budući da smo čuli brojne navode o ovom velikom događaju iz generacije u generaciju, mi pogrešno i zdravo za gotovo uzimamo da je Isus (Isa a.s.) i njegovo raspeće događaj mamutskih razmjera za ljude toga vremena. Ova pretpostavka je svakako netačna. Ovi događaji u malom džepu velikog Rimskog carstva nisu za trenutak privukli pažnju u to doba da bi trebali uzeti u obzir čak i prema kratkim navodima ili da se svede na nekoliko kratkih linija. Tako da Rimski historičari još najmanje stotinu godina jednostavno bi snimali svaku osobu po imenu Isus Krist. Prema njima, raspeće je bilo ni više ni manje nego sitni pravni proces nedostojan uključivanja u anale carstva.

Spoljne priče o Isusovoj (Isa a.s.) historiji uveliko se pripisuju širenju kršćanstva, koji ima efekat na tu historiju kao grudva snijega. Svaki sljedeći historičar je složio odvojene značajnosti Isusa (Isa a.s.). Ali kada to stavi u historijski kontekst i suprostavi to velikom Riskom carstvu, očito status Isusa (Isa a.s.) nije zaslužio pažnju u historiji svijeta tokom postojanja Isusa (Isa a.s.) Prema Rimskim zvaničnicima toga doba niti Isuova (Isa a.s.) smrt niti njegov život ne predstavljaju nikakvu prekretnicu koja bi osigurala da se zabilježi u historiji toga doba.

Isto tako, tvrdnje i misija Časnog poslanika Muhammeda s.a.v.s. predstavlja za muslimane najveći događaj u svjetskoj historiji, ali sve do njegovog pobjedonosnog ulaska u Meku ovi događaji su izgledali kao obični i uobičajeni za narod toga doba. Doista, sve dok brzo širenje islama nije postavilo uzbuđenje na istoku i zapadu, gdje je Rimsko i Iransko carstvo uključilo se u akciju. Prije toga vremena oni su pridavali vrlo malo pažnje važnosti Časnog utemeljivača islama s.a.v.s.

Kraljevina Hosroes je u svakom slučaju brzo bila preplavljena muslimanskim osvajačima. Tako da nemožemo sa sigurnošću tvrditi da li je bilo koji iranski historičar zapisao bilo kakav

podatak o Časnom poslaniku s.a.v.s. prije pada Meke. Kakva god bila značajnost toga što je smatrano najvećim događajem u svjetskoj historiji od strane muslimana, možemo biti sigurni da suvremenici rimskih historičara toga doba nisu napisali nikakav zapis o ovom događaju u njihovim analizama.

Pri razmatranju priča koje su došle do nas kroz islamsku historiju o Iranskom carstvu, očito je da su Hosroesi Irana tokom vremena Poslanika s.a.v.s. smatrali ove događaje trivijalnim stvarima. Prenosi se da su Hosroes toga doba poslali poruku guverneru Jemena da vladaju glasine da su se pojavili podnositelji zahtjeva u Arabiji. Tako da je on morao biti uhapšen i izveden pred Hosroes. Važnost koja se pridaje položaju Časnog poslanika s.a.v.s. od strane guvernera Jemena može se procjenjivati iz činjenice da je on poslao samo dva zastupnika da uhapsu duhovnog i tjelesnog vođu svijeta, Časnog poslanika s.a.v.s. i da ga dovedu pred guvernera.

Iz ovoga možemo procijeniti kakav je značaj svijet pridavao Časnom poslaniku s.a.v.s.

Stoga je nemoguće poreći da u vrijeme kada je poslanik ili reformator pozivao on nije bio samo bespomoćna nego ga je i svijet uveliko smatrao slabim i beznačajnim da postojao on ili ne, da neće biti nikakvih posljedica. Ovaj historijski uzorak se ponavlja kroz vrijeme i bez izuzetka u slučaju svih poslanika, od Adema a.s do Časnog poslanika s.a.v.s.

ii) Drugo jasno je da moćne nacije, velesile i velika carstva koja su označila poslanika toga doba da je manji od komarca, sva su opustošena tokom nesreća (ili prema sljedbenicima religija, opustošena su Božijom kaznom) toga doba. Njihov način vjerovanja je nestao u zraku. Nestala je njihova filozofija. Ništa nije ostalo od ovih velikih carstava osim nekoliko podataka napisanih na nekoliko stranica historije. Ipak, ove stranice historije ne spominju ovih nekoliko odabranih čija slavna pobjeda nad ovim velikim narodima i ogromnim carstvima predstavlja neobjašnjivu misteriju toga doba. Ovih nekoliko odabranih prevladali su sa velikodušnošću toliko da do današnjih dana je preživjela njihova filozofija kao žive suvremene filozofije. Njihova religija obuhvata cijeli svijet, toliko da velika većina svjetske populacije danas slijedi tragove njihovog vjerovanja u nebeske poslanike ili Atavara koji je bio najnemoćnija osoba toga doba. Pitanje koje potom dolazi je da ako su uzroci pada ovih velikih sila neke nesreće toga doba, onda zasigurno zar ne bi prve žrtve trebale biti najslabiji umjesto najmoćnijih? Odakle su nesreće toga doba stekle moć razlikovanja slabih od moćnih i shvatanja da pristojnost znači da su produžene ruke pmaganja slabijim, a da su ubice, da tako kažemo, od onih najsnažnijih?

iii) Treća tačka u ovom smislu je da su ovi gradovi i naselja koji su srušeni zemljotresima, ili su pod ruševinama nakon neprestanih oluja, ili su zatrpani slojevima tla, niti u jednom od njih nisu bili sljedbenici poslanika. Umjesto toga, njihovi stanovnici su bili nevjernici i oni koji su odbijali poslanike. Tužibabe ovih naselja su čuvali sve do današnjeg dana ostatke njihovih božanstava i inovacija, izopačenosti i zlobe.

Časni Kur'an često podsjeća čovječanstvo na činjenicu na ostatke zatrpane duboko pod prašinom. Pokopani u njemu, leže ljudi moćnici koji su čvrsto bili odlučili da će zbrisati sa lica zemlje poslanika toga doba i sve drugo što ima veze sa njim. Njihova urota je bila najopasnija i bilo je gotovo nemoguće pronaći odbranu protiv njihove moći. U to vrijeme poslanici su strepili od nevjernika i uspjeha njihove moći. Potom se desilo da je stigla Božija pomoć iznenada kao nesreća koja je razdvojila dobro i zlo. S kim god je Bog zadovoljan, on je sačuvan, ali opaki nemogu naći ni predaha. Odnoseći se na ovo u Časnom Kur'anu se kaže:

„ I kad ovi poslanici izgube nadu (o nevjernicima) i (nevjernici) misle da im je govorena laž, Naša pomoć stigne i onda Mi spasimo koga hoćemo. A Naša kazna ne može biti odvracena od grješnih ljudi.“ (Jusuf:111)

Dok je u prošlosti čovjek gazio preko ostataka velikih nacija, nesvjesno i u neznanju što leži pod njima, danas je Zemlja počela otkrivati svoje tajne i arheološki ostaci su počeli pojavljivati se i da se identifikuju što svijet uveliko zaslužuje. Ali u vrijeme kada im je Časni Kur'an objavljen čovječanstvo je još uvijek živjelo u mračnom dobu neznanja.

5) peti znak koji razlikuje Božiju kaznu od prirodnih nesreća toga doba odnosi se na sljedeće ajete Časnog Kur'ana:

„A Mi smo im pokazivali znak (osvijetljeni), koji je bio veći od prethodnog, i zgrabili smo ih kaznom, ne bi li se, možda, povratili.“ (Al-Zukhruf:49)

Drugim riječima, gradacija i raspored preovladavaju u Božijim kaznama i sve do krajnje pobjede dobra nad zlom, niz kazni se pogoršao i one su postale teže kako vrijeme prolazi. Ako bi se napravio nacrt težine Božije kazne, osim nekih manjih uspona i padova, skala težine nesreća uvijek će imati rastući karakter kako vrijeme napreduje. Ukoliko ljudi ne prihvataju ideologiju poslanstva te doba razaranja postaju zapisi na zidu za njih, tada konačne Božije kazne postaju najteži i najodlučniji oblik. Takva organizirana težina ne postoji u običnim nesrećama.

6) Šesta razlika je ta da obične katastrofe nisu uslovnjene uplitanjem ljudskog srca. Ako osjećaj žaljenja i kajanja za predhodne grijeha se počne javljati i ukoliko ponašanjem se okrenu ka traženju oprosta, tada je Božija kazna izbjegnuta. Odnoseći se na ovo, Časni Kur'an kaže:

„No, Allah nije takav da ih kazni dok si ti među njima, i Allah nije takav da ih kazni dok oni traže oprost.“ (Al-Anfal: 34)

U historiji ranijih poslanika događaji tokom vremena poslanika Junusa a.s. predstavljaju izvanredan primjer ovog principa da uprkos što je bio upozoren Božijom kaznom, kada narod počne tražiti oprost, nepromjenjiva praksa Boga stoji kao neprobojni zid između ljudi i Božije kazne.

7) Još jedna razlika Božije kazne je ta da kažnjavanje se ne dešava dok izabrani poslanik ne ostavi teritoriju koja je osuđena na propast. Na primjer, odnoseći se na Časnog poslanika s.a.v..s Časni Kur'an kaže:

„No, Allah nije takav da ih kazni dok si ti među njima, i Allah nije takav da ih kazni dok oni traže oprost.“ (Al-Anfal: 34)

Očito je da nesreće ne čekaju nikoga. Stoga, one nesreće koje čekaju na časne ljude da napuste to mjesto i samo jednom se pojavljuju, nazivaju se Božije kazne.

Kada se pitamo: Kako su poslanici i njihovi sljedbenici pobjegli pred uništenjem, odgovor je da ni poslanik niti njegovi sljedbenici tog doba nisu sami sebe protjerali sa njihovih teritorija. U svakom slučaju, Božija kazna ih je pogodila kada poslanik i njegovi sljedbenici nisu bili prisutni na tom području.

Ovdje je relevantno spomenuti prigovor protivnika protiv obećanog Mesije – zašto je kampovao van u vrtu kada je bio zemljotres (koji je on predskazao). Manje inteligentni protivnici su spomenuli ovo na izrugljiv način i nisu se zaustavili da razmisle, da prema učenjima Časnog Kur'ana praksa poslanika je uvijek bila da nakon što izdaju upozorenje o nesrećama, poduzmu odgovarajuće mjere za ličnu sigurnost i Svemogući Bog ih je upućivao da naprave pravodobne pripreme. Nikada se nije desilo da nakon upozorenja na Božiju kaznu poslanik ignorira sve i zauzima centralno mjesto na mjestu kazne.

Postoje neke vrste nesreća za koje se ne može naći fizičko sredstvo. Uprkos tome, takve nesreće nemaju moći da unište Božiji časni narod. Jer su poslanici unaprijed upozorili na takve nesreće, Bog ih je uputio da poduzmu preventivne mjere, osim za one za koje nije bilo mjera. Čak i tada protivnici koji su bili u stanju usvojiti sve mjere koje su im bile dostupne, nisu mogli pobjeći od nesreća. Ipak poslanik i njegovi sljedbenici su bili zaštićeni nekim nepoznatim silama.

Primjer ovoga u historiji ranijih poslanika može se naći tokom vremena Musa a.s. kada su sinovi izraela dobili upute da sprovedu preventivne mjere, tj. Zabranu od posnog kruha. Osim ovoga, ijedna druga mjera navedena u drevnoj prošlosti nije provedena. Nasuprot tome narod faraona je bio u punoj slobodi da uzima sve lijekove kako bi spriječili epidemiju. Ali kada su se neke krvno prenosive bolesti počele širiti među narodom faraonovim, sljedbenici Musa a.s. nisu bili zaraženi. Samo je faraonov narod u velikoj mjeri bio žrtva epidemije dok su sljedbenici Musa a.s. živjeli među njima.

Za vrijeme obećanog Mesije sličan primjer ovomu se može naći u dolascima kuge, o čijim detaljima ćemo govoriti u sljedećim člancima.

(Nastavlja se ...)